

Arrest

**nr. 179 991 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 juli 2016, in functie van een Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 augustus 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 18 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 19.07.2016 werd ingediend door:

*Naam: [S.] Voorna(a)m(en): [A.] Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Belgisch kind [T.R.] [...] overeenkomstig art. 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van de verwantschap tussen vader en kind werd enerzijds een geboorteakte van het kind voorgelegd alsook een DNA-test, uitgevoerd door het UZ Antwerpen.

Overeenkomstig art. 44 van het KB van 8.10.1981 is het enkel indien de bloed- of aanverwantschap NIET kan bewezen worden door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende deze materie, dat de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Vooreerst blijkt uit de voorgelegde documenten dat er wel degelijk een geboorteakte bestaat van het Belgisch kind, het is immer[s] in België geboren. De officiële vader van het kind is echter een Belgische onderdaan, de heer [T.M.], aan dewelke het kind zijn nationaliteit heeft ontleend. Gezien betrokkene wel degelijk in de mogelijkheid verkeert een officieel document, overeenkomstig de IPR-code voor te leggen, om de afstamming van het kind aan te tonen, primeert de akte op de DNA-analyse. De DNA-analyse kan door de beschikbaarheid van een akte, niet als bewijs van verwantschap worden weerhouden. Overeenkomstig het burgerlijk wetboek is de vader van het kind wel degelijk [T.M.] en niet betrokkene (art. 315 BW en volgende).

Derhalve kan hij aan zijn verwantschap met het kind geen verblijfsrecht ontlenen.

Betrokkene dient de aanpassing van de akte te vragen, desnoods via de rechtbank alvorens deze akte als bewijs van verwantschap in hoofde van betrokkene kan worden aanvaard.

Verder gezien noch de biologische moeder, noch betrokkene de Belgische nationaliteit hebben is het redelijk te verwachten dat het kind niet meer de Belgische nationaliteit zal hebben, eens de geboorteakte is betwist en rechtgezet. Derhalve zal art. 40ter, met betrekking tot het verblijf van betrokkene, niet meer van toepassing zijn.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoeker omdat de verwantschap niet zou zijn bewezen. Meer bepaald, verwerende partij erkent de verwantschap wel maar stelt dat het niet met de juiste documenten werd aangetoond.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Overeenkomstig art. 44 van het KB van 8.10.1981 is het enkel indien de bloed- of aanverwantschap NIET kan bewezen worden door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende deze materie, dat de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd"

Verzoeker betoogt dat dit een te strenge interpretatie is van artikel 44 van het KB en bovendien absoluut niet rijmt met de inhoud van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44 van het KB van 1981 luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren".

Artikel 40ter, §2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België."

Dat artikel 40ter, §2, 4° van de Vreemdelingenwet heel duidelijk spreekt van 'bloedverwanten'.

Dat artikel 44, 1e alinea stelt dat het bewijs van 'bloed- of aanverwantschap' dient te worden overlegd.

Dat er een verschil is tussen bloedverwantschap en aanverwantschap; in geval van een gezinshereniging ex. art. 40ter Vw zijn er verschillende scenario's mogelijk; het kan gaan om de gezinshereniging tussen echtgenoten (aanverwantschap) of, zoals in casu, tussen een ouder en een kind (bloedverwantschap).

Dat er verschillende manieren van verwantschap bestaan, die naar de aard van de relatie tussen betrokkenen op verschillende manieren kunnen worden aangetoond.

Dat een DNA-test uiterst betrouwbaar bewijs vormt om een bloedband aan te tonen.

Dat de verwantschap tussen verzoeker en zijn kind in de bestreden beslissing overigens wordt bevestigd. Er staat te lezen dat "Derhalve kan hij aan zijn verwantschap met het kind geen verblijfsrecht ontleneren".

Dat verwerende partij desondanks toch stelt dat de geboorte akte 'primeert' op de DNA-analyse.

Dat deze stellingname geen weerslag vindt in de bewoordingen van artikel 44 van het KB. Immers, zoals al werd gesteld, is er een verschil tussen bloedverwantschap en aanverwantschap.

Verwerende partij spreekt bovendien van de 'officiële vader' hetgeen geen geldige juridische term is.

Vermoedelijk duidt verwerende partij hier op de 'wettelijke vader'.

Verwerende partij gaat er in casu ten onrechte van uit dat artikel 40bis, §2, 4° betrekking heeft op de relatie tussen een kind en zijn 'wettelijke vader'.

Dat de bloedverwantschap tussen verzoeker en zijn kind op een juridisch correcte wijze werd aangetoond.

Het motiveringsbeginsel werd derhalve geschonden.

Dat de bestreden beslissing tevens leidt tot een schending van artikel 8 EVRM.

In ondergeschikte orde merkt verzoeker op dat, zelfs indien er door verwerende partij een correcte interpretatie werd gegeven aan art. 40bis, 4° Vw juncto art. 44 van het KB, de bestreden beslissing nog altijd behept is met een schending van het motiveringsbeginsel.

Namelijk, verzoeker verkeert ook effectief in de onmogelijkheid om zijn vaderschap middels een officieel document aan te tonen. Immers, op de geboorteakte staat dhr. [T.] vermeld als de wettelijke vader van [R.].

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker "de aanpassing van de akte dient te vragen, desnoods via de rechtbank".

Verzoeker merkt ten eerste op dat een wijziging van de identiteit van de vader op de geboorteakte van zijn kind in elk geval via de rechter dient te gebeuren via een procedure betwisting vaderschap.

Verzoeker verwijst daarnaast naar hetgeen hierboven al uiteen werd gezet, namelijk dat de vreemdelingenwet niet vereist dat verzoeker de wettelijke vader is van zijn kind en dat hij geenszins verplicht kan worden tot het opstarten van een dergelijke lange en kostbare juridische procedure nu zijn biologisch vaderschap vaststaat."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers geduid dat verzoeker op basis van de door hem aangebrachte geboorteakte niet de vader is van het kind in functie waarvan hij vraagt om tot een verblijf te worden toegelaten en daarom geen recht op verblijf in functie van dit kind kan laten gelden. Er wordt verder uiteengezet dat een DNA-analyse in casu, gelet op de beschikbaarheid van een geboorteakte waaruit blijkt dat een Belgisch onderdaan de vader is van het kind in functie waarvan verzoeker een verblijfsaanvraag indient, niet als bewijs van verwantschap kan worden weerhouden. Er wordt tevens uiteengezet dat de moeder van het kind in functie waarvan door verzoeker een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid werd ingediend de Belgische nationaliteit niet heeft en dat indien officieel zou worden vastgesteld dit kind ook geen Belgische vader heeft het kind de Belgische nationaliteit niet meer zal hebben en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in dat geval niet meer van toepassing is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter, § 2, 2° iuncto artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Op basis van voormelde bepalingen kan de ouder van een minderjarige Belg die zijn identiteit bewijst door middel van geldige identiteitsdocumenten een recht op verblijf in functie van zijn kind laten gelden.

Uit artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt daarnaast dat een vreemdeling die, met toepassing artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° iuncto artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, een verblijfsrecht in functie zijn kind wil krijgen zijn ouderschap dient aan te tonen door middel van officiële documenten. Indien een kind in België wordt geboren dan wordt dit vermeld in de registers van de burgerlijke stand en kan een uittreksel uit de “akte van geboorte” worden verkregen teneinde de afstamming van dit kind aan te tonen (cf. artikelen 55 e.v. van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW)). Een dergelijk uittreksel is het officiële document dat in regel dient te worden aangewend om de afstamming te bewijzen. In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoeker een uittreksel uit de geboorteakte heeft aangebracht waaruit blijkt dat M.T., een Belgisch onderdaan, de vader is van R.T., het kind in functie van hetwelk verzoeker een recht op verblijf laat gelden. Verzoeker kan, overeenkomstig de Belgische wetgeving, derhalve actueel niet worden beschouwd als de wettelijke vader van R.T. Het feit dat een DNA-onderzoek aantoont dat hij de biologische vader van dit kind is doet aan het voorgaande geen afbreuk. Overeenkomstig de Belgische wetgeving (cf. artikel 329 van het BW) kunnen ten aanzien van een kind slechts twee afstammingsbanden uitwerking hebben, één ten aanzien van de moeder en één ten aanzien van de vader. Het is niet incorrect of kennelijk onredelijk om te oordelen dat slechts de afstammingsband zoals deze blijkt uit de akte van geboorte in aanmerking moet worden genomen. Anders oordelen zou de rechtsorde in het gedrang brengen. Artikel 46 van het BW voorziet trouwens dat enkel indien er geen registers bestaan hebben of de registers verloren zijn – wat in voorliggende zaak niet het geval is – het bewijs van de geboorte op een andere wijze wordt toegelaten. Ook in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt duidelijk gesteld dat alleen indien het “niet mogelijk is” de bloedverwantschapsband aan te tonen met officiële documenten er kan worden teruggegrepen naar andere bewijsmiddelen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet zou kunnen worden gelezen dat de gegevens zoals deze blijken uit een geboorteakte primeren op deze die voortvloeien uit allerlei andere stukken. Verzoekers betoog dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ook betrekking heeft op de wijze waarop het bewijs van de aanverwantschapsband kan worden geleverd en zijn standpunt dat een DNA-test uiterst betrouwbaar is doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Door uiteen te zetten dat het begrip “*officiële vader*” geen geldige juridische term is en dat veeleer het begrip “*wettelijke vader*” diende te worden gebruikt toont verzoeker evenmin aan dat een van de door hem aangevoerde bepalingen is geschonden.

Ook door er verder op te wijzen dat M.T. op de overgelegde geboorteakte als vader van R.T. staat vermeld en dat hij dus momenteel in de onmogelijkheid is om zijn vaderschap door een officieel document aan te tonen maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder is uitgegaan van incorrecte feiten of dat dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Verweerder heeft op correcte gronden gemotiveerd dat indien verzoeker van oordeel is dat de geboorteakte van R.T. niet de correcte afstamming van dit kind weergeeft het hem toekomt de nodige stappen te ondernemen om dit te laten aanpassen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn argumentatie dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op een wijze dienen te worden geïnterpreteerd die zou inhouden dat een vreemdeling een recht op verblijf als vader van een Belgisch kind kan laten gelden op het ogenblik dat een andere man in de akte van geboorte van een kind als vader wordt vermeld en dit kind zijn Belgische nationaliteit daarenboven ontleent aan het feit dat de in de geboorteakte vermelde vader de Belgische nationaliteit heeft.

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker door ongestaafd te beweren dat een procedure om de identiteit van de vader van R.T. in diens akte van geboorte te laten wijzigen duur en tijdrovend is slechts

een kritiek levert op de wet, doch niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast en dat deze grief bijgevolg niet dienstig is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet of van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad slechts opmerken dat verzoeker in gebreke blijft om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat deze verdragsbepaling werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste duidelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK